

Εἰς τοὺς Μουσουλμάνους, Ἑθνικοὺς, Σίνας, καὶ Ἀμερικανοὺς, σώζεται πατροπαράδοτος ἡ μνήμη τοῦ κατακλυσμοῦ· ἀλλ' ἕκαστον ἔθνος διηγᾶται αὐτὸν κατὰ τὸν ἰδίον του τρόπον. Ὁ Ἰώσηπος φέρει τὸν Βηρωσσὸν εἰς μαρτυρίαν, ὅστις, ἀπὸ ἀρχαῖα ἔγγραφα ἐρανίζόμενος, περιγράφει τὸν κατακλυσμὸν σχεδὸν ὡς ὁ Μωϋσῆς· καὶ δίδει προσέτι τὴν ἱστορίαν τοῦ Νῶε, τῆς κιβωτοῦ, καὶ τῶν ὀρίων, ὅπου ἐκάθισεν. Ὁ Ἀβυδηνὸς διηγᾶται ὅτι ἀνὴρ, τὸνομα Σέσιστρος, ἔλαβε παρὰ τοῦ Κρόνου εἰδήσιν κατακλυσμοῦ, μέλλοντος νὰ καταποντίσῃ τὴν γῆν ἅπασαν· ὅτι ὁ Σέσιστρος, ἐμβὰς εἰς πλοῖον κεκαλυμμένον, ἀπ'στέιλε πτηνὰ διὰ νὰ μάθωσιν εἰς ποῖαν κατάστασιν ἡ γῆ εὐρίσκετο· καὶ ὅτι τὰ πτηνὰ ταῦτα ἐπίστρεψαν τρίς. Τὴν ἱστορίαν ταύτην τοῦ Ἀβυδηνοῦ διηγᾶται καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Πολυίστωρ, προσθέντων ὅτι τὰ τετράποδα, τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ αἵρος, διεφυλάχθησαν εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο. Λέγει καὶ ὁ Λουκιανὸς, ὅτι διὰ τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων ἡ γῆ ἅπασα κατεκλύσθη, ἵστε δὲν ἔμεινεν ἐπ' αὐτῆς κἀνεὶς παρὰ τὸν Δευκαλίωνα, ὅστις κατέφυγεν ὑπὸ τὴν σκέπην πλοίου μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ τῶν ζώων. Ὁ Ἀπολλόδωρος, Ὁβίδιος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὠμίλησαν περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος· ἀλλ' ἀνέμιξαν πολλὰ, τὰ ὁποῖα συμφωνοῦν μόνον μετὰ τὰ περὶ τοῦ Νῶε ἱστορούμενα.

Ὁ μῦθος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς γυναῖκος αὐτοῦ Πύρρας, λέγει τις, ὅτι ἦλθεν ἐκ παραχρᾶτος ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Νῶε. Κατὰ συμβουλὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὠκοδόμησεν ὁ Δευκαλίων κιβωτὸν, ἡ ξύλινον πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐναπεταμίευσεν πάντοcs εἶδους ἀναγκαίας ζωοτροφίας, καὶ εἰσῆλθε μετὰ τῆς γυναῖκος αὐτοῦ Πύρρας, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ κατακλυσμὸν, ὅστις ἐπνίξε σχεδὸν ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Ὅλοι τῆς χώρας ταύτης οἱ κάτοικοι ἠφανίσθησαν· οὐδεὶς ἐσώθη πλὴν τῶν ὅσοι κατέφυγαν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψίστων ὀρίων. Ἀποδ' ἐπέρασεν ἡ πλημμύρα, ἐξελθὼν τῆς κιβωτοῦ ὁ Δευκαλίων, εὐρέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Ἐκεῖ ἐπρόσφερεν ὀλοκαυτώματα εἰς τὸν Δία, ὅστις, πέμψας τὸν Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν, ἠρώτησε τί ἐπεθύμει· ὁ δὲ παρεκάλει νὰ γίνῃ ὁ ἀνακαινιστὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· ὁ Ζεὺς ἐχάρισε τὸ αἶτημά του· καὶ ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα διετάχθησαν νὰ ῥίπτωσι λίθους ὀπισθεν αὐτῶν, οἵτινες ἐγίνοντο πάραυτα ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ὑποκρίπτεται δὲ καὶ πολλὴ ἀλληγορία εἰς τὰ ὀνόματα τοῦ πατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Προμηθέως, τοῦ νοουθετήσαντος νὰ οἰκοδομηθῇ τὸ πλοῖον, καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Πύρρας, Ἐπιμηθέως, ὁ ὁποῖος ἔλαβε σύζυγον τὴν Πανδώραν, ἐστολισμένην μετὰ χαρίσματα παρ' ὅλων τῶν θεῶν, καὶ τὸ κιβώτιον τῶν κακῶν ἔχουσιν, εἰς τὸ ὁποῖον, ἀνοιχθὲν, ἀπέμεινε μόνον ἡ ἐλπίς.

Καὶ ὠκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, καὶ λαβὼν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀνήνεγκεν εἰς ὀλοκαυτῶσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε, Τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ὃ ἐγὼ δίδωμι ἀγαμέσιν ἐμοῦ καὶ ὑμῶν· τὸ τόξον μου τ.θ.μι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀγαμέσιν ἐμοῦ καὶ τῆς γῆς. Γεν. η. 20. β'. 12, 13.

Ο ΣΦΥΓΜΟΣ.

ΓΝΩΡΙΖΕΙ μὲν ἕκαστος, ὅτι μετὰ τῶν πολλῶν ἐρευνῶν καὶ παρατηρήσεων, ὅσας κάμνει πρὸ τῆς διαταγῆς ὁ προτεκτικὸς ἱατρός, εἶναι καὶ ἡ τοῦ σφυγμοῦ ἀκριβὴς ἐξέτασις· ἐπειδὴ ὅμως πιθανὸν ὀλίγοι ἀπὸ τοῦς ἡμετέρους ἀναγνώστας νὰ γνωρίζωσι τὰ αἷτια τῆς ἐρεύνης, ἢ τὰ ἐξ αὐτῆς μανθανόμενα, ἐκρίναμεν διὰ ἀνωφελὲς ν' ἀπαριθμήσωμεν τινὰ τῶν κυριωτέρων.

Σχεδὸν περιττὸν εἶναι νὰ προεῖπωμεν, ὅτι σφυγμὸν λέγοντες ἐννοοῦμεν τὸν κτύπον ἀρτηρίας, καὶ ὅτι δι' ἐξέτασιν κοινῶς ἐκλήγεται ἡ ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς. Θεωρεῖται δὲ πρῶτον πάντων ὁ ἀριθμὸς τῶν κτύπων ἡ παλμῶν· ἐπειδὴ δὲ εἰς τοῦτο, καθὼς καὶ εἰς πᾶν ἄλλο ἱατρικὸν ζήτημα, ἀπαιτεῖται νὰ ἐξεύρῃ τις τὴν ὑγεινήν

κατάστασιν, διὰ νὰ γνωρίσῃ παρεκτροπὴν τινὰ ἐξ αὐτῆς, πρὶν νὰ ἀναφέρωμεν τὴν κατὰ διαφόρους ἡλικίας συνήθη τοῦ σφυγμοῦ συχνότητα. Εἰς τὸ νεογέννητον βρέφος, πάλαι ἀπὸ 130 ἕως 140 φορὰς τὸ λεπτόν· ἀλλ' ὅσον ὁ βίος προχωρεῖ, ἐλαττοῦται κατὰ τὴν συχνότητα· ἔστε εἰς μεσοκαιρίτην ἐντελὺς ὑγιὴ πάλαι ἀπὸ 72 ἕως 75. Κατὰ τὴν παρακμὴν τοῦ βίου εἶναι βραδύτερος ἀκόμη, καὶ καταντᾷ εἰς περίπου 60. Φανερόν δὲ ὅτι, ἂν υποθέσωμεν ἀγύρτην ἄμοιρον τῶν ἀπλουστάτων τούτων γνώσεων, ἤθελεν υποκεισθαι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὰ πλεον ἄτοπα λάθη, καὶ ἡδύνατο ἴσως νὰ στοχασθῇ τέκνον δεκαετὲς ὡς πάσχον ἀπὸ βαρυτάτην νόσον, ἐπειδὴ ὁ σφυγμὸς αὐτοῦ δὲν ἔπαλλε μ' ὅσπιν βραδύτητα ὁ τοῦ πάπου του. Σφάλμα ευκολώτερον εἶναι νὰ ἐκλάβῃ τις τὴν ἐπιρροὴν προσωρινῆς αἰτίας ἀντὶ τοῦ ἀποτελέσματος διαρκεστέρως νόσου· παραδείγματος χάριν, ὁπόταν ἀσθενὴς νευρικός ἀκούσῃ τὴν θύραν χρονομένην ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, ταχύνεται ὁ σφυγμὸς αὐτοῦ 15 ἢ 20 κτύπους κατὰ λεπτόν. Τοῦτο δὲν ἔλαθε τὸν ἀγγινοίστατον Κέλσον, ὅστις λέγει, 'Πολλάκις ἡ τοῦ ἱατροῦ πλησίασις, ἀνησυχίαν ἐπιφέρουσα εἰς τὸν πάσχοντα, ἀλλοιώνει τὸν σφυγμόν. Διὰ τοῦτο ὁ ἔμπειρος ἱατρός δὲν πιάνει τὸν σφυγμόν ἅμα ἔλθῃ· ἀλλὰ καθίζει πρῶτον μεθ' ἱλαροῦ προσώπου, —καταπραΰνει καὶ παρηγορεῖ τὸν δειλὸν μὲ λόγους ευμενεῖς, ἔπειτα δὲ βάλλει τὴν χεῖρα εἰς τὸν βραχίονά του.'

Ὅποταν ὁμως προσέχῃ τις ἀπὸ τὰ λάθη ταῦτα, λαμβάνει ἐκ τοῦ σφυγμοῦ τὰς πλεον ἀξιολόγους εἰδήσεις. Ἐάν, παραδείγματος χάριν, εἰς ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῦ ὁ σφυγμὸς ἦναι συνήθως 72, ἀναβῶσιν οἱ παλμοὶ εἰς 98, δεινὴ τις ἀσθένεια βεβαίως παρευρίσκειται· ἢ, ἐκ τοῦ ἄλλου μ' ὅρους, ἂν κατέβῃ εἰς 50, καὶ διαμένῃ τοιοῦτος, πιθανώτατον ὅτι ἡ πηγὴ τῆς κυκλοφορίας, ἡ καρδία αὐτῇ, πάσχει ἀπὸ ἀνίατον τινὰ νόσον, ἢ ὅτι κἀνὲν ἄλλο ἀπὸ τὰ μέγιστα τῆς ζωῆς ἐλαττήρια ὑπέφερεν ἀθεράπευτον βλάβην.

Πάλιν, ἂν ὁ σφυγμὸς ἦναι 72, ἕκαστος κτύπος πρέπει νὰ συμβαίνειν εἰς διάστημα πέντε ἔκτων ἐνὸς δευτέρου λεπτοῦ· ἀλλ' ἔάν γινῇ παρεκτροπὴ τις ἀπὸ τὸν ρυθμὸν τούτον, ὁ σφυγμὸς τότε λέγεται ἄτακτος. Ἡ ἀταξία μὲν εἶναι ἀπ' αἰτιῶν· ἀλλ' ὑπάρχει ἐν εἶδος ἀξιοσημειώτων. Συμβαίνει κάποτε τὸ μεταξὺ δύο κτύπων διάστημα νὰ ἦναι τόσο μακρότερον τοῦ ἐλπιζομένου, ὥστε φαίνονται ὡς νὰ παρελείφθῃ ἕνας κτύπος· εἰς τοιαύτην πρίστασιν ὁ σφυγμὸς λέγεται διαλείπων. Ὅποταν ἡ ἐνέργεια τῆς καρδίας ἦναι ἄτακτος, πάλαι καὶ ὁ σφυγμὸς ἀτάκτως· ἀλλ' ἐνίοτε συμβαίνει ἡ δευτέρα ἀταξία χωρὶς τὴν πρώτην, προσερχομένη ἀπὸ νόσημά τι μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς εὐρισκόμενον. Περιττὸν εἶναι σχεδὸν νὰ ἐπ' ὡμεν ὅτι, κατὰ πᾶσαν ἀμφίβολον περίστασιν, ὁ ἱατρός ἐξετάζει τὸν παλμόν τῆς καρδίας ὡς καὶ τοῦ καρποῦ, —ἱπαράλλακτα καθὼς ὁ ἐπιμελής μαθητὴς, ὁ ὁποῖος, μὴ ἀρλόγιμος εἰς τῶν ἐπαρχιωτικῶν πόλεων τὰς περιωρισμένας εἰδή-

σεις, καταφεύγει εἰς τὴν μητρόπολιν, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ περισσώτερον ὄφελος τὰς ἐπιστημονικὰς του ἐρεῦνας.

Ἦρμοξε νὰ ὁμιλήσωμεν ἐνταῦθα περὶ τῆς δυνάμεως ἢ ἀδυναμίας, τῆς σκληρότητος ἢ μαλακότητος, καὶ πολλῶν ἄλλων ποιότητων τοῦ σφυγμοῦ· ἀλλὰ διὰ τὸ δυσνόητον τοιούτων ἐξετάσεων πρὸς τοὺς ἀμύητους τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, παραλείπομεν αὐτάς. Ὑπάρχει ὁμως τί, τὸ ὁποῖον ἤθελεν εἰσθαι ἀσυγχώρητον ἐν παρασιωπησώμεν· κάποτε οὐδόπως αἰσθάνεται τις σφυγμόν εἰς τὸ σύνθηδες τοῦ καρποῦ μέρος. Τοῦτο ἔμπορεῖ νὰ πρόχεται ἀπὸ κυκλοφορίαν τόσον κεχαινωμένην, ὥστε νὰ ἦναι ἀνεπαίσθητος εἰς τὰς ἀκρας· ἢ ἀπὸ τὴν πύρωσιν τῆς ἐγγιζομένης ἀρτηρίας· ἢ ἀπὸ ἄτακτον διανομήν τῶν ἀρτηριῶν τοῦ ἐμπροσθίου βραχίονος.

ΕΛΛΑΣ, ΡΩΜΗ, ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ.

Ἀθήνη, θυγάτηρ Ποντίου Πιλάτου, μονολογοῦσα.

Ὅσφραίνεμαι λιβανωτόν, καὶ κασίαν·
Θεοῦ, τὸ πᾶν μαρτύρεται, Θεοῦ τὴν παρουσίαν.
Ἡ Φοῖβη ἔφερεν ἐδῶ τὸν ἀργυρὸν τῆς πόδα;
Ἡ Ἀδηνά ἐκένωσε τοῦ πέπλου τῆς τὰ ῥόδα;
Ὁ μυροφῶρος ζέφυρος ἐπὶ τῶν ῥόδων πνέει,
Καὶ βρύσις μαργαρίτινος τὴν χλόην περιέβρει,
Καὶ ἀνθὴ περιβάλλεται ποικίλα καὶ ὠραία
Ἡ φύσις, ὡς Ἀμαρυλλίς ἀγροτική καὶ νέα.
Σὲ, ψάλλει, θὰ ἔαρὸς ἡ ἡρέμυσά μου γλῶσσα·
Γέλῃς, καὶ πρὶς ἡμᾶς ἡ γῆ παρίσταται γλῶσσα.
Περιπατεῖς; ὡς ἴχνος σου εὐώδεις χύνεις μύρον,
Καὶ σποροῖται χορὸς Χαρίτων καὶ Ζεφύρων.

Ἀθήνη καὶ Λίβιος, υἱὸς Ἡρώδου.

Ἀθήνη μετ' ἐκπλήξεως πρὸς τὸν Λίβιον.

Εἰς τὰ ἱερὸδύμια! . . .

Λίβιος.

Ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν,

Ἀφοῦ καὶ πρὸς μελέτην μου καὶ πρὸς ποικίλην θῆαν,
Διέτρεξα τοῦ Καίσαρος τὴν μοναρχίαν ὅλην,
Καὶ εἶδα τὴν πρωτεύουσάν τῆς οἰκουμένης πόλιν.

(Ἰσταται ὀλίγον, καὶ βλέπων περίεξ, λέγει).

ὦ! ποῖν μ' ἔλκει δέλγησεν εἰς ταύτας τὰς γυνήμους,
Εἰς ταύτας τῆς Ἀνατολῆς τὰς φωτεινὰς ἐρήμους!
ὦ πόσον μὲ ἡδύνουσι τ' ἀγροτικά των κάλλη,
Ὁ λόφος, ὅπου ἡ συχὴ καὶ ἡ μυρσίνη θάλλει,
Ἡ τοῦ σπανήτου Ἀραβὸς σκηνὴ ἐπὶ τῆς χλόης,
Τῆς κέδρου ὁ ψιδυρισμὸς, τὸ ἄλσος τῆς ἀλόης,
Τὸ φρέαρ, ὅπου ἔρχεται ἡ τῶν βῶν ἀγάλη,
Ὁ βράχος, ὅθεν καὶ ξανθὸν κ' εὐώδες ῥέει μέλι!

Ἀθήνη.

Ποῦ ἦσο ερεῖς ἑναιαυτοῦς, καὶ ποῖους εἶδες στίβους;
Τὰ πάντα πῶς σ' ἐφάνησαν; πῶς εἶδες τοὺς ἀνδρώπεις;

Λίβιος.

Διέτρεξα ἔλη, ὄρη, ὑπερβορείους πάγους,
Κ' εἰς πεδύλα καταβὰς ἀπ' αὐτῶν πεδύλους,
Τοὺς Σαλάδους τῶν Σκανδιναυῶν, τοὺς Βάρβους τῶν Βαν-
δάλων,